

Évközi 15. vasárnap

Róm 8,18–23

„Sóhajtozunk, és várjuk a fogadott fiúságot”

¹⁸De ennek az életnek a szenvedései véleményem szerint nem mérhetőek az eljövendő dicsőséghez, amely majd megnyilvánul rajtunk.

¹⁹Maga a természet sóvárogra várja Isten fiainak megnyilvánulását. ²⁰A természet ugyanis mulandóságnak van alávetve, nem mert akarja, hanem amiatt, aki abban a reményben vetette alá, ²¹hogy a mulandóság szolgálai állapotából majd felszabadul az Isten fiainak dicsőséges szabadságára. ²²Tudjuk ugyanis, hogy az egész természet (együtt) sóhajtozik és vajúdik mindmáig. ²³De nemcsak az, hanem mi magunk is, akik bensőnkben hordozzuk a lélek csíráit, sóhajtozunk, és várjuk a fogadott fiúságot, testiünk megváltását.

Pál írásának e része retorikusan nagyon szép, de már Szent Ágoston is megállapította róla, hogy nem egészen világos. Az egyik homályos mozzanat, a „természet sóvároga” (19. v.) kifejezés pontos vonatkozásának meghatározása. Az emberi személyre, az emberiségre vagy az egész világegyetemre, a nem élő természetre is értendő. Kiindulva a legtágabb értelmezésből, azt mondhatjuk, hogy Pál szerint a világban, az emberi társadalomban és az emberben sok jó tulajdonság van elnyomva, valamilyen módon a gonosznak alá van vetve. A tökéletlenség mindenütt megtapasztalható, de ugyanakkor az a vágy is, hogy valami jobb legyen. A jobb, az új világ értékét az „Isten fiainak dicsőséges szabadságára” ébredését írja le (21. v.). Ez a szép és új világ a megváltott világ, amelyről a próféta szövegek és a pogány szövegek is írtak, amikor az aranykort akarták leírni. Ekkor megszűnnek az embereket gyötrő ellentétek, a bárány együtt lesz a farkassal és megszűnnek a háborúk, ember ember ellen többé nem támad. Azt tapasztalja Pál, hogy minden gyengeség ellenére, az emberek vágnak egy ilyen állapotra, amelyet a Krisztusban újjászületett keresztények meg is tudnak valósítani. Azonban ezekről a keresztényekről is csak azt állítja, hogy magukban hordozzák a „lélek zsengejét” (32. v.), vagyis bennük sem fejlődött ki tökéletesen a megváltott életet élő új ember, hanem csak fejlődésben van. A megváltás megtörtént (24. v.), de ennek eredményei még nem mutatkoznak meg az egész társadalomban. Teljesen elhibázott és naiv lenne a korai keresztény egyházat az antik társadalom erkölcsi fejlődésének egyetlen motorjaként szemlélni. Pál sem teszi ezt. Úgy tekint a

keresztényekre, mint akik minden tökéletlenségük ellenére magukban hordozzák a jobb iránti igényt és vágyat. Ezzel az üdvösség rendjében jelentős erőt képeznek és a jó irányba terelik társadalomban zajló folyamatokat.

Egy ember személyiségében ma is látható, hogy küzd-e a fejlődéséért vagy már feladta magát olyannak, amilyen, és nem is akar azon változtatni. Egy keresztény ember életében is könnyen felfedezhető, hogy önmagát tökéletesíteni akaró, hibái ellen küzdő emberről van-e szó, vagy olyanról, aki belefáradt a küzdelembe, és feladta a harcot. A keresztény közösségben is szembetűnő, hogy lelkes, jobbító szándékú emberek együttese-e a csoport, vagy olyanoké, akik nem vágnak többre, mint egymás társaságát elviselni. Ez utóbbi a bezárkózott, hagyományát és szokásait őrző, megfáradt társaság. Az ilyen egyháznak nem sok mondanivalója van, és nem sok hatása van a környezetére. Már nem sóhajtozik a jobb után, hanem visszavonul a világ bűne elől a saját templomába, abban a reményben, hogy ott nem éri el őt a világ nyomorúsága. Minden keresztényt, aki így gondolkodik, óriási csalódás éri. A világ negatív hatása eléri az egyházat is, és annál erősebben ostromolja, minél több benne a hitében megfáradt ember. Ezért az afféle páli sóhajtozás és vágyakozás óriási erő, amelyet a kevésbé tökéleteseknek sem szabad feladni.